

НАША ЦЕРКВА - КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ

РЕЛІГІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ ЧАСОПISУ «БОРИСТЕН»
ВИДАННЯ БЛАГОСЛОВИВ ПРЕДСТОЯТЕЛЬ УПЦ КП ФІЛАРЕТ №4 (164) 2017 рік

ЦЕРКВА СЬОГОДНІ

Українська Православна Церква Київський Патріархат є Помісною Православною Церквою, яка звершує своє служіння в Україні для віруючих усіх національностей.

На сьогодні єпископат УПЦ Київського Патріархату налічує близько 40 архієреїв, в Україні діють понад 4000 парафій, об'єднаних у 29 єпархій у всіх областях нашої держави.

Плідно функціонують Київська, Львівська та Волинська Православні Богословські Академії, семінарія у Рівному, Богословський інститут в Івано-

Франківську, Теологічне відділення Філософсько-Теологічного факультету Чернівецького Національного Університету.

За соціологічними опитуваннями Київський Патріархат користується підтримкою понад 15 мільйонів чоловік дорослого населення України (для порівняння - Московський Патріархат в Україні підтримують близько 9 мільйонів чоловік). У грудні 2006 р. в столиці України Києві 52% опитаних віднесли себе до Київського Патріархату і тільки 8%

«Відсіч російським окупантам»

РОДИНА ФІЛІМОНЧУК З США ДОПОМОГЛА БІЙЦЯМ АТО

Війна увірвалася в життя українців, немов цунамі, вихор, шторм, землетрус. Цю гібридну війну вітчизняні ЗМІ називають АТО, військовим конфліктом і т. д., але суть від цього, на жаль, не змінюється. Україна в ці буремні дні справді поділилася на «фронт» і «тил». Ми не говоримо про громадян, які вважають, що в країні нібито нічого не відчувається. Мова йде про тих небайдужих, які не змогли всидіти вдома і відправилися воювати. А також – волонтери у лікарні, пункти прийому допомоги від громадян, у спеціальні спільноти в соціальних мережах. До активної роботи «в тилу» долучилися як бабусі-пенсіонерки, так і юні студенти, бізнесмени, домогосподарки. І особливо зворушливо коли допомога надходить від українців з діаспори. Адже на відміну від українців на материковій землі вони не мають прямої загрози з боку російських нелюдів. Однак, любов до Вітчизни, свого народу не залишає цих людей байдужими. Так родина Антона та Ольги Філімончук з американського штату Нью-Джерсі забезпечила бійців АТО продуктами, котрі з приємністю доставила наша редакція. Низький уклін цим людям за їх жертвність. Слава Україні!!!

Влас. Інформ.

«Медики АТО»

Дорогі друзі! Завдяки Вашій допомозі Ді підтримці світ вже побачили дві книжки видавництва журналу «Бористен» «Українські воїни Добра і Правди» та «Мобілізовані серцем», присвячені воїнам АТО та волонтерам російсько-української війни 2014-2016 років. Але серед тих, хто мужньо став у цю грізну для Вітчизни годину на її захист, є люди надзвичайно гуманної професії – медики. Це як лікарі-добровольці що за покликом сумління пішли на фронт так і працівники лікувальних закладів. У мас-медіа їх стали називати «госпітальєрами» за аналогією з середньовічним лицарським орденом, який вважається родоначальником перших європейських шпиталів. Сучасні госпітальєри їм не поступаються. Хрестоматійні лицарські риси справді притаманні «Госпітальєрам». Добровольці-медики, як правило, працюють завжди у «червоній зоні», по всій передовій. Люди, що здебільшого не мають медичної освіти, проте мають

вдосталь завзяття. В минулому – програмісти, мистецтвознавці, професори, часом – просто «вільні художники», люди різного віку, з різним минулим і мотивацією, з різною філософією та вірою, кожен з яких – ненаписана книга. Справжніми героями можна назвати і тих медиків, котрі в тилу, але в надзвичайно складних умовах повертають до життя бійців АТО. Від їх хірургічної майстерності в захваті навіть американські колеги. Останні три роки - такі практично живуть на роботі, майже не бачать сім'ї, і щодень рятують сотні фронтовиків. Ось про таких вірних клятві Гіппократа медиках-патріотах і буде наш наступний художньо - публіцистичний збірник «Госпітальєри». Запрошуємо усіх небайдужих долучитися до його творення. Давайте разом писати сучасну історію незалежної України!

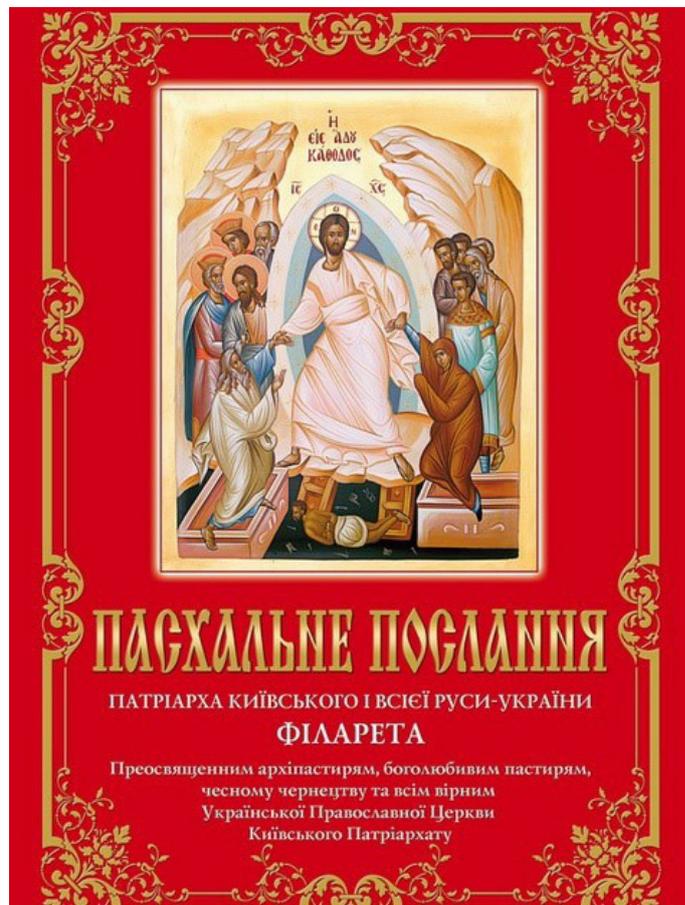
Фідель Сухоніс, шеф-редактор журналу «Бористен»

Пасхальне послання Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета

Дорогі браття і сестри!
ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Скільки внутрішньої духовної радості ми вкладаємо в ці два слова: Христос воскрес! З яким духовним піднесенням повторюємо їх безліч разів у пасхальні дні. У цих словах сутність нашої віри, непохитність нашої надії та повнота вічної радості і блаженства. Чому ми, християни, вважаємо, що в словах «Христос воскрес» сутність нашої віри? Тому що апостол Павло каже: «Якщо Христос не воскрес, то і проповідь наша марна, марна і віра ваша. Крім цього, ми були б лжесвідками, тому що свідчили б про Бога, що Він воскресив Христа, Якого Він не воскресив» (1 Кор. 15: 14 – 15). Воскресіння Ісуса Христа є доказом, що Він не просто людина, як всі ми, а є Син Божий, Який в одній особі з'єднав дві природи – божественну і людську. Ісус Христос сказав: «Я є істина!» (Ін. 14: 6). На якій підставі ми повинні вірити, що ці слова є дійсно правдиві? На тій підставі, що ці слова промовив Син Божий, тобто істинний Бог. А доказом того, що Він є істинний Бог, є Його воскресіння. На підставі Євангелія безбожники не могли заперечувати воскресіння Христове. Тоді вони від свого безсилля проголосили, що Ісуса Христа як історичної особи взагалі не існувало, що це є міф. Навіть релігії, які не вірять, що Ісус Христос є Син Божий, не заперечують Його існування в історії. Так, мусульмани називають Його пророком, а не Сином Божим. Юдеї вважають, що Ісус як історична особа жив на землі, але Він не Христос і не Син Божий. Воскресіння Христове є незаперечним доказом, що Він є Син Божий, Який прийшов у світ спасти людський рід від гріха і смерті. Чи правда, що смерть у людській природі переможена? Адже ми знаємо, що всі люди помирають? Правда! Правда, тому що Ісус Христос воскрес і вже не помирає. Чи правда, що Ісус Христос у нетлінному тілі знаходиться на небесах? Правда! Бо це сказав Господь наш Ісус Христос, Який правдивість Своїх слів довів Своїм воскресінням. Оскільки смерть у людській природі переможена воскресінням Христовим, то в час, визначений

Богом, воскреснуть усі померлі, починаючи від Адама. Бо як через гріх одного смерть ввійшла у весь людський рід, так і через воскресіння Одного – Другого Адама, Ісуса Христа – воскреснуть усі померлі. Тому ми радіємо в пасхальні дні, іноді не усвідомлюючи причину радості. До воскресіння Христа світ не знав цієї радості. Смерть чорною тінню висіла над людьми і над усіма їхніми діяннями. Внаслідок неминучості смерті кожної людини сенс життя здавався незрозумілим. Не тільки язичники, які не знали істинного Бога, але навіть юдеї, які мали Богоодкровенний закон, перед фактом смерті були безмовні. До воскресіння Христового смерть була у кричущій суперечності з жадобою життя, що живе в глибині кожної людини. Воскресіння Христове утверджує в нас надію на вічне життя. У пасхальні дні християни особливо урочисто святкують умиртвіння смерті, початок вічного життя. Святий Іоан Золотоустий говорить: «Сьогодні знищені кайдани смерті...

Тому ніхто нехай не боїться смерті, бо нас визволила Спасова смерть. Воскрес Христос – і життя торжествує» (Великоднє слово). Православну віру справедливо називають релігією воскресіння. Православний християнин відчуває силу воскресіння в оновленні своєї душі, у воскресінні внутрішньої людини. Наприклад, коли невіруюча людина увірвала в Бога і змінила спосіб свого життя, вона духовно воскресла. Воскреслий Христос дає нам силу для боротьби з гріхом. І сьогодні, майже через два тисячоліття, Господь наш

Ісус Христос воскрешає наші душі і надихає нас на самовіддане служіння своєму народу, своїй державі в ім'я любові до Бога і людини. Воскресіння Христове дає нам надію, що Христос Спаситель, Який подолав смерть, має владу і над нашими бідами, скорботами і труднощами. Він попускає кризи в людському суспільстві, війни між народами, Він і припиняє їх. Але для цього треба наvertатися до Бога всім серцем, всім своїм життям. Він хоче, щоб усі люди увірвали в Нього, змінили свій спосіб життя й увійшли у вічне життя для блаженства. У ці радісні пасхальні дні сердечно вітаю вас, преосвященні архіпастирі, боголюбиві пастирі, чесне чернецтво, дорогі браття і сестри, зі святом Воскресіння Христового. Вітаю з Пасхою Христовою Президента України Петра Порошенка, Верховну Раду, український народ і

особливо наші Збройні сили – захисників нашої Української держави, які з любові до неї не шкодують навіть свого життя. Вітаю з великим християнським святом весь український народ і всіх українців, які перебувають за межами України на всіх континентах, але люблять Україну і допомагають їй. Нехай Всемилостивий Господь, Який Своїм воскресінням переміг смерть, дарує нам перемогу над усіма нашими зовнішніми і внутрішніми ворогами і нехай приведе всіх нас до миру і єдності, щоб наше життя відповідало тому, заради чого Син Божий став людиною, постраждав, помер і воскрес.

Воістину Христос Воскрес!

ФІЛАРЕТ,

Патріарх Київський

і всієї Руси-України

Пасха Христова,

2017 рік,

м. Київ

Богослужіння у Михайлівському монастирі в Світлий понеділок

17 квітня 2017 р., у Світлий понеділок, Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет, Священноархимандрит Києво-Михайлівського Золотоверхого монастиря, звершив Божественну літургію у головному храмі обителі - Михайлівському соборі. Його Святості співслужили: Патріарший намісник митрополит Переяслав-Хмельницький і Білоцерківський Епіфаній; керуючий справами Київської Патріархії намісник Михайлівського Золотоверхого монастиря архієпископ Вишгородський Агапіт, вікарій Київської єпархії архієпископ Богуславський Олександр; вікарій Київської єпархії єпископ Васильківський Лаврентій; єпископ Іоан (Швець), намісник Свято-Феодосіївського монастиря м. Києва архимандрит Макарій (Папіш); голова Видавничого відділу, перший проректор КПБА протоієрей Олександр Трофимлюк; братія монастиря та викладачі КПБА у священному сані, запрошене духовенство.

На запричасному стиху проповідував насельник монастиря ієромонах Михаїл (Карнаух). Наприкінці літургії Святійший Владика звернувся до пастви з повчальним словом проповіді про значення Воскресіння Христового у справі спасіння людства. "Коли Святий Дух зійшов на апостолів і очистив їх від гріха, очистив їхній розум, то про що вони проповідували? Проповідували насамперед про Воскресіння Ісуса Христа - це була їхня головна тема проповіді, що Ісус не людина, тільки, а що Він Син Божий і що Він подолав смерть. Воскрешали до Ісуса Христа й інші: Ілля, пророк, воскресив, Єлисей воскресив мертвих, так і Ісус Христос воскресав: і сина Наїнської вдови, і дочку Іаїра, а ще більше Лазаря, який вже смердів, воскресив, але вони всі потім померли. А Ісус Христос Воскрес і вже не помирає і тіло Його не таке як у Лазаря, який воскрес. Тіло його вже нетлінне. А що значить нетлінне? Нетлінне значить вже безсмертне, ніколи вже не помере і не потребує їжі" - наголосив Святійший Патріарх Філарет. Предстоятель Української Православної Церкви Київського Патріархату звернув увагу, що апостоли проповідували Воскресіння Господа Ісуса Христа і цією проповіддю вони перемагали. Це були не просто слова, а вони свою проповідь підтверджували чудесами. Одна справа говорити про Воскресіння, а друга справа - той, що говорить про воскресіння - звершує чудо.

Також Святійший Владика акцентував увагу на тому, що не потрібно

поклонятися ідолам, адже це - безумство. "Ми, відповідаючи на привітання Христос Воскрес, воістину Воскрес, повинні не тільки язиком говорити, що воістину Христос Воскрес, а серцем своїм та розумом сповідувати цю віру у Воскресіння Ісуса Христа. А сповідуючи віру у Воскресіння Ісуса Христа ми сповідуємо віру в своє власне воскресіння. Ми теж воскреснемо після смерті й це не міф, це не фантазія, а це реальність. Бо сказав Господь, що воскреснемо. Якщо Господь сказав, що Він воскресне і Він воскрес; і Він сказав, що ми воскреснемо, то як можна не вірити у те, що ми воскреснемо? Не можливо не вірити, якщо розум чистий і серце має віру. Чому ми щороку святкуємо Пасху Христову, а тому що Церква нагадує, щоб ми вірили у своє власне воскресіння, бо Христос Воскрес. Христос Воскрес!" - завершив повчальне слово Святійший Патріарх Філарет. Урочисте богослужіння завершилося хресним ходом навколо собору з орошенням святою водою, читанням Євангелія та уставним многоліттям.

«3 життя УПЦ КП»

Вже понад два місяці у зоні проведення АТО діє мобільна каплиця

Військовий священник Роман Борис, ще взимку, розпочав втілювати в життя власну ініціативу – створення переїзної каплиці, яка вже понад 2 місяці знаходиться в зоні проведення АТО у Луганській області. Священик разом із каплицею переміщається від однієї військової частини до іншої - вже позаду понад півтори тисячі кілометрів. З благословення Голови СУВД митроплита Іоана (Яременка) – було офіційно зареєстровано та акредитовано автомобіль у Генеральному Штабі для душпастирської роботи серед особового складу ЗСУ на сході України. Та перед тим, як мобільну каплицю відправити до зони проведення АТО, було вирішено освятити її 26 лютого, на території Михайлівського собору. А вже за кілька днів, з благословення митроплита Іоана (Яременка) вона вирушила у першу свою ротацію. Протоієрей Роман Борис так коментує цю подію: «Одного разу перебуваючи в зоні АТО, спостерігаючи за переїзними банями та пральними автомобілями, мені спала на думку ідея створення переїзної каплиці. Адже військовим, тут, на передовій, конче потрібна духовна підтримка. Тож ми разом з колишнім полковником, учасником війни в Афганістані

Віталієм Матвійчуком та молодшим лейтенантом ЗСУ Віктором Косяком, на базі автомобіля «ГАЗ-66», створили каплицю. Звичайно, було багато труднощів під час створення цієї каплиці, та нас підтримувало багато людей.»

Мін'юст розвиває співпрацю з Всеукраїнською Радою Церков

У Міністерстві юстиції відбулася вже друга нарада за участі представників Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, спрямована на вирішення актуальних питань релігійної діяльності. Взусстрічі 3 квітня взяла участь Перший заступник Міністра юстиції України Наталія Севостьянова та керівники профільних департаментів, повідомляє Інститут релігійної свободи. Від УПЦ Київського Патріархату в нараді взяв участь Голова інформаційного управління архієпископ Чернігівський і Ніжинський Євстратій та декан богословського факультету Київської православної богословської академії Олександр Якович Мирончук. Учасники наради обговорили проблематику перереєстрації статутів релігійних організацій, яка триває у зв'язку з новими вимогами Податкового кодексу до установчих документів усіх неприбуткових організацій. Також йшлося про узгодження позицій щодо законодавчих змін у цій сфері, з огляду на те, що Мін'юст

є одним із тих органів, якому доручено розробку законопроекту задля спрощення процедури реєстрації релігійних організацій. Попередня зустріч представників Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій відбулася в Міністерстві 3 березня цього року за участі Міністра юстиції Павла Петренка.

Священики Закарпатської єпархії звершили молебень перед відправленням в зону АТО солдат 15-го ОГПБ

25 квітня 2017 року, з благословення єпископа Ужгородського і Закарпатського Варсонофія, священнослужителі Ужгородського благочиння, на чолі з секретарем єпархії протоієреєм Сергієм Ємцем відвідали солдат з 15-го Окремого гірсько-піхотного батальйону м. Ужгород, у зв'язку з їх відправленням в зону АТО. Священнослужителі відслужили молебень та рясно окропили святою водою захисників Вітчизни, після чого секретар єпархії звернувся до присутніх з проповіддю. На завершення молитовного заходу командир батальйону Паламарчук Олександр Анатолійович подякував священнослужителям за молитву та добрі слова підтримки.

У будівлі Андріївської церкви відкрилось антикафе для дітей-переселенців

13 квітня 2017 року, з благословення Святійшого Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета, в будівлі Андріївської церкви на Андріївському узвозі відкрився арт-простір "Teen Club". ГО «ЕЛЕОС-УКРАЇНА» презентувала антикафе «Teen Club» - вільний простір для підлітків з Криму, Луганської та Донецької областей, які переїхали до Києва унаслідок окупації Криму та збройного конфлікту, їхніх друзів та всіх бажаючих!

Це антикафе у якому можна відпочити, активно провести своє дозвілля, навчатися, зустрічатися з відомими, цікавими людьми та отримати соціально-психологічну допомогу.

У зустрічі прийняли участь діти та підлітки переселенці, батьки, представники неурядового сектору, Київський міський центр соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді, студенти Київської Православної Богословської Академії, ЗМІ.

Попри те, що спочатку цей проект був націлений на дітей-переселенців, до них приєдналися і київські корені однолітки. У TeenClub є свої правила, але найголовніше

– “Усіх треба поважати. Ми всі є люди”.

Як зазначають діти, про антикафе їм розповіли друзі та працівники шкіл. Зустрічі та навчання однодумців тривають уже два місяці.

Тут, вони поділились своїми історіями та знайшли друзів. До проекту також приєдналися і дорослі, навіть приходять цілі сім'ї. Наприклад, до дітей прийшла родина Кудусових з Криму. “Я привів сюди своїх дітей, вони трохи молодше за інших – 8 та 10 років. Проте я впевнений, що решта їх прийме та навчить чомусь корисному, як дорослі брати та сестри. Вони й самі багато чого можуть”, – зазначив батько Єрфан.

Після заходу усі бажаючі змогли насолодитися екскурсією Андріївським узвозом.

Закінчилося все солодкими подарунками.

Дітям допомогли втілити в життя цей проект співробітники Соціальних ініціатив з охорони праці та здоров'я (LHSI), які й виграли грант на розвиток та інтеграцію дітей зі Сходу України та Криму.

«Проповідь»

Слово Святійшого Патріарха Філарета у п'яту неділю Великого посту

В ім'я Отця і Сина, і Святого Духа
Дорогі браття і сестри

У дні Великого посту ми всі проходимо подвиг очищення своєї душі від гріхів. Сповідіаємося, причащаємося і в той же час спостерігаємо, що ми не міняємося. Якими були, такими й залишаємося. А якщо ми очистилися, то ми повинні стати кращими, чистими. А чому ж ми залишаємося такими, якими були? Чому блудник і блудниця після сповіді й причастя Святих таїнств продовжують цей гріх? Неправдомовець продовжує говорити неправду, користолобець постійно думає тільки про гроші, про багатство, задрісник постійно дивиться, що у того краще, ніж у нього. Чому це відбувається? Що, Господь не прощає нам гріхів у таїнстві Сповіді? Прощає. А чому ж ми залишаємося такими, якими є? А тому, що ми не перестаємо грішити після того, як очистилися, продовжуємо йти тим же шляхом, яким йшли, жити тим же життям, яким і жили. Святі отці кажуть, що не треба так жити. А для того, щоб очиститися від гріха, треба зненавидіти той гріх, який ми полюбили. І до того часу, поки ми не зненавидимо гріх, від нього не очистимось. Не тому, що Господь не прощає, а тому, що ми любимо цей гріх. Церква показує нам приклад справжнього покаєння. Цей приклад разючий - преподобна Марія Єгипетська, яка була відомою в Олександрії блудницею. І в Єрусалим поїхала не для того, щоб поклонитися гробу Господньому, а для того, щоб спокушати молодих юнаків. І коли вона захотіла увійти в храм, то Божественна сила не допустила її. Як вона не намагалася у натовпі увійти в храм, нічого у неї не виходило. Вона зрозуміла, що є недостойною блудницею, щоб поцілувати гріб Господній. І коли вона усвідомила свій гріх, і не просто усвідомила, а зненавиділа блуд, тоді Господь допустив її до Свого гробу. Поклонившись гробу Господньому, вона не повернулася у Олександрію, не повернулася до гріховного життя, а перейшла Йордан, пішла в пустелю і там жила 47 років. Ось ця блудниця Марія зненавиділа не тільки

свій гріх, а й своє попереднє життя. Тому вона й досягла такого стану, що як по сухому перейшла Йордан. І коли прп. Зосима, який вперше за 47 років її причастив Тіла і Крові Христової і розпитав, як вона жила в пустелі, зокрема запитав, чи виникало у її думках попереднє життя, то вона сказала, що виникало і якась нечиста сила тягнула до попереднього життя. Тобто Марія досягла рівноангельного життя не без труда, а докладала великих зусиль для того, щоб побороти оце тягіння до порочного життя. І поборолася. Якщо ви візьмете для прикладу як інші ставилися до свого попереднього життя, то ось вам приклад: Савл, апостол Павло, гонитель. Перш ніж стати великим апостолом, він зненавидів своє попереднє життя, коли він був гонителем Христа. Чи гонив він після цього християн? Не гонив.

Коли апостол Петро, відрікшись від Христа, плакав гірко. Зрікався він коли-небудь після цього від Христа? Не зрікався, бо зненавидів свій той вчинок, як він клявся Христу, що якщо й усі зречуться, то він ніколи, що він і на смерть піде за Христа. Так ось оце своє зухвальство і приниження перед служанкою апостол Петро зненавидів. І більше такого у нього в житті не було ніколи. І навпаки, коли співав півень, то він згадував свій гріх і плакав. Господь простив же йому, а він плакав від гіркоти, як він міг зректися свого вчителя, та ще перед ким. Або візьміть ви Марію Магдалину. Теж блудниця. Але коли Христос вигнав з неї сім бісів, то вона до свого попереднього життя уже ніколи не поверталась. З цього нам треба робити висновок. Хочете бути очищеними від гріха? Всі скажете: хочу. Якщо ти хочеш, зненавидь той гріх, який сидить в тобі. Ось якщо зненавидиш, то тоді очистишся від нього Божественною благодаттю. А поки ми будемо любити свої гріхи, вживатися з ними, як з якимись родичами, то ми ніколи не звільнимось від них. Так вчать святі отці. А вчать так тому, що на своєму досвіді випробували, що поки не зненавиділи гріх, залишалися грішниками, а коли зненавиділи, тоді стали святими.

Тому нехай Господь наш Ісус Христос за молитвами преподобної Марії Єгипетської допоможе нам зненавидіти наші гріхи й очистить наші душі від усякої скверни. Йому слава на віки віків. Амінь.

Патріарх Філарет освятив прапор 53-ї окремої механізованої бригади

20 квітня 2017 року Святійший Патріарх Київській і всієї Руси-України Філарет, на прохання військових, освятив прапор 53-ї окремої механізованої бригади, яка зараз перебуває на фронті, захищаючи Україну від нашествия російського агресора.

Під час чину освячення молились прес-офіцер 53-ї бригади Анастасія Соколова, волонтери, які допомагають військовослужбовцям - козаки Олег Ганжа і Андрій Вознюк та військовий капелан протоієрей Олександр Шмуригін. Прапор бригади та інші прапори для підрозділів після освячення волонтери повезли безпосередньо в бригаду на передову.

Патріарх Філарет побажав військовим міцного здоров'я, Божого захисту від усякого зла і небезпек та швидкої перемоги над чужинцями. Предстоятель закликав Боже благословення на всіх українських військових, які звершують високе служіння захисника Батьківщини.

На згадку про зустріч Патріарх Філарет подарував гостям церковні календарі.

Великоднє послання Блаженнішого Святослава

Високопреосвященним і преосвященим
владикам, всесвітлішим, всечеснішим
і преподобним отцям, преподобним
ченцям і черницям, дорогим
у Христі мирянам Української
Греко-Католицької Церкви

Як однорічний агнець, благословенний
нам вінець – Христос
Добровільно за всіх заколений був –
Пасха очищення;
І знову нам із гробу засяяв – чудове
Сонце правди.
Пісня 4-го Канону Пасхи

Дорогі в Христі!

Сьогодні по всьому Всесвіту лунає радісний
одноголосий благовіст: «Христос воскрес!» У
цих словах – сила й визнання головної істини
християнської віри. «Воістину воскрес!» –
відповідають ті, хто повірив у воскресіння
нашого Спасителя та Його перемогу над адом
і смертю. Наша віра у Воскреслого – це віра
у воскресіння, яке кожен із нас особисто
зможе пережити. Саме завдяки вірі ми стаємо
християнами, тобто причасниками вічного
життя нашого Божественного Спасителя, який
сьогодні у славі виходить із запечатаного гробу.
Ось чому святий апостол Павло твердить: «Коли
ти своїми словами визнаватимеш Господа Ісуса
і віруватимеш у своєму серці, що Бог воскресив
Його з мертвих, то спасешся, бо серцем вірується
на оправдання, а устами визнається на спасіння»
(Рим. 10, 9-10). Ми святкуємо подію, про яку
свідчили святі апостоли. Благодаттю Святого
Духа в пасхальних богослужіннях ми можемо
пережити те саме, що досвідчили жінки-
миронисиці при гробі та апостоли, які особисто
зустрілися з воскреслим Спасителем і були
Його свідками аж до краю землі. У нинішньому
світлому празнику наново з'єднаємося з Ним
і промовмо до Нього словами апостола Томи:
«Господь мій і Бог мій» (Ів. 20, 28).

Як однорічний агнець, благословенний нам
вінець – Христос

Ким є той Христос, якого ми зустрічаємо

воскреслим із гробу? Насамперед Він є нашим
воплоченим Богом, який переміг смерть і якого
ворота аду не змогли втримати. Наша Пасхальна
утреня прирівнює Ісуса Христа до пасхального
агнця, принесеного в жертву на визволення і
спасіння вибраного народу. У ту ніч, яку вперше
назвали пасхальною, смертоносний ангел у
Єгипті проминув того, чий дім був позначений
кров'ю пасхального ягняти, і тоді розпочався
вихід вибраного народу з рабства до свободи.
Нашим справжнім пасхальним Агнцем є
розп'ятий і воскреслий Господь Ісус Христос,
як про це пише св. Іван Богослов, коли устами
Хрестителя вже на початку Євангелія свідчить
про Ісуса: «Ось Агнець Божий, який світу гріх
забирає» (Ів. 1, 29). Саме Він є Той, який у цю
ніч зламав своїм світлом темряву рабства гріха
та веде за собою всіх нас від смерті до життя і
від землі до небес.

Якщо ми у Святому Хрещенні таїнственно
вмерли і воскресли з Христом, якщо ми
причащаємося Його Тіла і Крові, тобто
споживаємо новозавітну Пасху, та ознаменовані
кров'ю Христа, то і нас смерть оминає,
«проходить мимо», і відкриваються перед нами
двері небесні.

Щоразу, коли ми молимося Божественну Літургію, то стаємо причасниками Воскресіння – того життя, яке сьогодні засяяло нам із порожнього гробу. І це життя Воскреслого є благословенним вінцем для нас, дітей Божих, знаком нашої гідності й нашого покликання бути свідками Його у світі та проповідниками Його Євангелія. Добровільно за всіх заколений був – Пасха очищення;

Святкувати християнську Пасху означає для нас сьогодні бути здатними силою Воскреслого вставати і пробудитися до дії, – бути здатними до особистої пасхальної самопожертви задля добра свого народу, його свободи та кращої долі. Дивлячись на обличчя наших українських воїнів-героїв, які принесли своє життя в жертву за рідний народ, можемо бути впевнені, що Небесний Отець приймає ці жертви в імені свого Сина. Саме у них через воскреслого Христа ми вже маємо перемогу над злом і зцілення душевних і тілесних ран. Святкувати християнську Пасху означає для нас сьогодні бути носіями перемоги життя там, де панує смерть. Щиро визнавати те, що Христос «воістину воскрес», означає повірити, що завдяки нашому особистому рішення та зусиллю є воістину можливим побороти корупцію і неправду в нашому суспільстві, що саме від нас залежить, яким буде наша країна: чи вона буде вмирати, віддана на поталу могутнім світу цього, чи встане, пробудиться, оновиться і воскресне до справжнього життя, гідного людини як образу Божого. Христос, який сьогодні рве кайдани смерті та виходить із гробу, є нашим виходом із рабства. Він очищує нас від гріха, залежності, обставин, спокус і маніпулювань групки, учасники якої вважають себе господарями світу цього, – очищує від всього, що нас поневолює і забирає в нас життя. Він, воскреслий Господь, є нашим виходом із наших історичних обставин: у Ньому переможемо війну і тих, хто її розпалює та підтримує. Христос – це також наш вхід, наші двері (пор. Ів. 10, 7.9). Він для нас є дорогою, правдою і життям (пор. Ів. 14, 6). Він дає нам свободу для повноти життя, любові до Бога і ближнього, будівництва власного майбутнього на своїй Богом даній землі. У світлі Христового воскресіння не дозволюємо себе обдурити ні пустослів'ям та марними обіцянками, ні безпорадністю тих, яким бракує віри в євангельську правду і справедливість, і які лишень нарікають на свою долю. І знову нам із гробу засяяв – чудове Сонце правди Труднощі й невігоди – досвід кожного паломника, що йде в пасхальній ході. Не цураймося труду і особистої жертви цієї переможної ходи. Ми часто маємо спокусу відмежуватися від дійсності довкола нас, перекладаємо відповідальність на

іншого, бачимо швидше зло ніж добро, шукаємо когось як «жертву», на яку хочемо перекласти власні тягари. Вибираємо собі не чистого Ангця, який кличе до особистої участі в перемозі над злом, а цапа відбувайла, на якого скидаємо всі гріхи, слабкості, боягузтво, небажання брати на себе відповідальність за долю свого народу. Хочемо, щоб хтось за нас усе зробив, шукаємо «когось», хто взяв би на себе наші труднощі й заплатив би ціну за наш добробут, а наші негаразди щоб без нашого особистого зусилля «пройшли мимо» нас. Чуємо, як нам шепчуть: «Нехай інші захищають Батьківщину, а я хочу почуватися в безпеці. Нехай інші змінюють країну, в якій я живу, на краще, лише щоб не змінювався я сам». Натомість Христос нас кличе до іншого способу життя. Він воскрес із мертвих для того, щоб змінити спершу нас, зрушити і підняти спершу мене, а через мене – усе і всіх довкола. Якщо я хочу кращого суспільства, країни, світу, то спершу мушу стати кращим сам. І день цієї великої переміни, коли наше Сонце встає, є саме сьогодні! Сьогодні наш Великдень! Станьмо великими у воскреслому Спасителєві! Христос засяяв нам із гробу і є нашим Сонцем правди. Досить нарікати – час діяти! Сходить Сонце – починається новий день. У світлі Його проміння маємо даровану нам нагоду саме сьогодні, у цей день і час – не змарнуймо її! Дорогі в Христі браття і сестри! Вітаю всіх вас із нинішнім світлим празником Воскресіння Христового, із днем визволення від смерті й зла та відкриття дверей до життя, надії і любові. Зичу всім миру Христового, миру, який дарує нам Христова перемога над злом і неправдою, миру, якого серед війни так щиро прагне кожне українське серце. Ще раз усім вам, в Україні й на поселеннях сущим, засилаю свої сердечні вітання. Щиро бажаю вам благословенних Великодніх свят, смачного свяченого яйця та світлої пасхальної радості!

Благодать воскреслого Господа нашого Ісуса Христа, любов Бога Отця і причастя Святого

Духа нехай буде з усіма вами!

Христос воскрес! Воістину воскрес!

† СВЯТОСЛАВ

**Дано в Києві,
при Патріаршому соборі Воскресіння
Христового, у 5-ту неділю Великого посту,
2 квітня 2017 року Божого**

ГЕНЕТИКА РОСІЇ - генетика німих рабів, диких хижацьких орд, скопища тіл без душі, історичного прокляття людства, пекельних виродків, садистів, душогубів, алкоголіків, брехунів, загарбників... або ЧОМУ ПУТІН І РОСІЙСЬКИЙ ФАШИЗМ ПОВИННІ БУТИ ЗНИЩЕННІ

ЧАСТИНА 1 (продовження)

Початок читайте у номері 2(162)

Наша Церква Київський Патріархат

Алкоголізм – генетика росіян

У червні 2015 року голова Федеральної служби РФ контролю за обігом наркотиків Віктор Іванов заявив, що в Росії кількість наркоманів становить 7,3 мільйона чоловік. На початок 2016 року, за офіційними даними, кількість наркоманів у Росії досягла понад 8 мільйонів осіб.

Експерти стверджують, що ця цифра занижена мінімум у півтора рази. Від загальної кількості наркоманів 20% з них – школярі, 60% — молодь у віці 16-30 років і 20% — особи більш старшого віку. Згідно з даними МВС РФ близько 90% злочинів в Росії відбувається на підґрунті наркоманії. Головний нарколог Мінздраву Росії Євген Брюн стверджує що в країні офіційно зареєстровано понад 3 мільйона хронічних алкоголіків і, як мінімум - 10 мільйонів осіб, які зловживають алкоголем. За оцінками експертів кількість алкоголіків більша у 2-3 рази від офіційних даних. Про що можна говорити, коли президент Росії Борис Єльцин був п'яницею з ознаками хронічного алкоголізму. Алкоголізм – одна з характерних генетичних рис росіян.

Російські вчені б'ють у набат: на сьогоднішній день епідемія наркоманії і алкоголізму в Росії, якими охоплено, за оцінками експертів, не менше 50 мільйонів росіян, поширюються з величезною швидкістю, захоплює і поражає, перш за все молодих людей, підлітків і навіть дітей, загрожуючи не тільки нашому теперішньому, але й майбутньому. По ступеню важливості проблема наркоманії і алкоголізму сьогодні стоїть на другому місці після міжнародного тероризму, хоча від наркотиків і алкоголю людей гине більше, ніж від вибухів, ці тихі і повільні смерті мало хто помічає. Небезпека, яку несуть наркотики і алкоголь, з кожним роком все глибше поражає суспільство, проникає в кожний дім, в кожну російську сім'ю.

Ще в середині 17-го століття відомий німецький мандрівник Адам Олеарій (1603-1671) після відвідування Росії писав: «Когда наблюдаешь русских в отношении их душевных качеств, нравов и образа жизни, то их, без сомнения, не можешь не причислить к варварам. Русские вовсе не любят свободных искусств и высоких наук и не имеют никакой охоты заниматься ими... Порок пьянства так распространен у этого народа во всех сословиях, как у духовных, так и у светских лиц, у высоких и низких, у мужчин и женщин, молодых и старых, что, если на улицах видишь лежащих там и валяющихся в грязи пьяных, то не обращаешь внимания; до того это все обыденно.

Если какой-либо возчик встречает подобных пьяных свиней, ему лично известных, то он их кидает в свою повозку и везет домой, где получает плату за проезд. Никто из них никогда не упустит случая, чтобы выпить или хорошенко напиться, когда бы, где бы и при каких обстоятельствах это ни было. При этом простой народ, рабы и крестьяне до того твердо соблюдают обычай, что такой человек продолжает выпивать пока не упадет на землю и — в иных случаях — не испустит душу вместе с выпивкою; подобного рода случаи встречаются и в наше время, так как наши люди очень уж щедры были с русскими и их усиленно потчевали...

Не только простонародье, говорю я, но и знатные вельможи, даже царские великие послы, которые должны бы были соблюдать высокую честь своего государя в чужих странах, не знают меры, когда перед ними ставятся крепкие напитки; напротив, если напиток хоть сколько-нибудь им нравится, они льют его в себя как воду до тех пор, пока их не поднимешь порою уже мертвыми...

Женщины не считают для себя стыдом напиваться и падать рядом с мужчинами. Несколько русских женщин как-то пришли на пиршество к своим мужьям, присели вместе с ними и здорово вместе выпивали. Когда теперь, наконец, мужчины упали на землю и заснули, то женщины сели верхом на мужчин и до тех пор угощали друг друга водкой, пока и сами не напились мертвецки... Также легко встретить пьяного попа и монаха, как и пьяного мужика. Хотя ни в одном монастыре не пьют ни вина, ни водки, ни меда, ни крепкого пива, а пьют лишь квас, т.е. слабое пиво или кофе, тем не менее монахи, выходя из монастырей и находясь в гостях у добрых друзей, считают себя в праве не только не отказываться от хорошей выпивки, но даже и сами требуют таковой и жадно пьют, наслаждаясь этим до того, что их только по одежде можно отличить от пьяниц-мирян...».

Російський релігійний філософ, літературний критик, публіцист Василь Розанов (1856-1919) зазначив: «Мы, москвиты, сполчили киргизов, чемерис, бурят и других. Ограбили Армению и Грузию, запретили даже Богослужение на грузинском языке, обокрали богатейшую Украину. Европемедали анархистов Кропоткина, Бунина, апостолов руины и палачества Шигалёва, Нечаева, Ленина и т.п. Моральная грязь, Московия — это чудовище, которым даже ад побрезговал бы и изрыгнул бы на землю. Не народ, а адский урод. Россия не содержит в себе никакого здорового и ценного зерна. России собственно — нет, она — только, кажется.

Это — ужасный фантом, ужасный кошмар, который давит душу всех просвещенных людей. От этого кошмара мы бежим за границу, эмигрируем; и если соглашаемся оставить себя в России, то ради того единственно, что находимся в полной уверенности, что скоро этого фантома не будет; и его рассеем мы, и для этого рассеяния остаемся на этом проклятом месте Восточной Европы. Народ наш есть только «среда», «материал», «вещество» для принятия в себя единой и универсальной и окончательной истины, каковая обобщенно именуется «Европейскою цивилизациею». Никакой «русской цивилизации», никакой «русской культуры!».

Російський письменник, поет і драматург Володимир Войнович (1932 р.н.) зазначив, що «пол-литра водки для русского человека есть первоначальная и, я бы даже сказал, естественная норма».

«В России чаша терпения измеряется стаканами водки», — говорить відомий російський правозахисник, письменник сатирик, сценарист, ведучий телебачення і публіцист Віктор Шендерович (1958 р.н., москвич).

Російський письменник, культуролог, доктор філологічних наук, професор Володимир Жельвіс (1931 р.н., уродженець Ленінграда) стверджує: «Напитки гораздо важнее в жизни русского, чем пища. Россия – страна пьющих. Бомжи зарабатывают хорошие деньги, собирая пустые бутылки, а наутро после какого-нибудь общенационального праздника они могли бы, сдав бутылки, стать владельцами целого состояния. Так, собственно, и было бы, если бы они не спешили пропить полученные деньги в ту же минуту, когда последняя бутылка сдана в пункт приема стеклотары. В сельской местности русские реже покупают спиртное, потому что их нужды обеспечивает самогон. У этой жидкости обычно кошмарный вкус, но опытного пьющего такой пустяк не останавливает. Попытки властей ограничить употребление спиртного обречены на неудачу. Умение много пить в России составляет предмет гордости. Каждый русский втайне мечтает научиться много пить и при этом не пьянеть. Вот почему Борис Ельцин считался у русских «своим», настоящим русским мужиком, пьяные выходки которого вызывали не негодование, а добродушный смех».

Російський рок-журналіст, телеведучий Артемій Троїцький (1955 р.н.) говорить: «Я считаю, что разврат и пьянство – это очень нормально, вообще, для нашего народа и для страны России. Я в этой стране живу уже 60 лет — я могу сказать, что более развратной и более пьющей страны, я в своей жизни не наблюдал. Так что это наши традиции, это скрепа наша, можно сказать. И то, что с ней пытаются бороться, ну это смешно. Это примерно то же самое, что бороться с коррупцией. У нас кроме разврата, пьянства и коррупции в России больше ничего не растет. И бороться, собственно, с единственными натуральными продуктами нашей жизнедеятельности, я считаю, это абсурдно». У грудні 2015 року він

охарактеризував Путіна, як «злодія-прагматика».

Російський філософ, письменник, публіцист Іван Ільїн (1883-1954) зробив наступний висновок: «Россия – самая паскудная, до блевоты мерзкая страна во всей мировой истории. Методом селекции там вывели чудовищных моральных уродов, у которых само понятие Добра и Зла вывернуто наизнанку. Всю свою историю эта нация барахтается в дерьме и при этом желает потопить в нем весь мир».

«В душі кожного росіянина живе хитра зловна тварина»

Російський письменник, журналіст Михайло Салтиков-Щедрін (1826-1889) ще майже два століття тому, зазирнувши у майбутнє, написав про сьогодення росіян: «Если я усну и проснусь через сто лет и меня спросят, что сейчас происходит в России, я отвечу: пьют и воруют... Мы, русские, не имеем сильно окрашенных систем воспитания. Нас...просто оставляют расти, как крапива растет у забора. Поэтому между нами много лгунов, пустосвятов и пустословов... Мы прозябаем, лжем и пустословим сами по себе, без всяких основ. Если русским предоставить выбирать себе предводителя, они выберут самого лживого, подлого, жестокого, вместе с ним убивают, грабят, насилуют, впоследствии сваливают на него всю вину (як на Сталіна – Авт.). Спустя время церковь провозглашает его святым» (як наприклад, російського царя Миколу Другого)

Російський письменник, публіцист, православний мислитель Іван Шмельов (1873-1950) був правий, коли писав: «Русские — народ, который ненавидит волю, обожествляет рабство, любит оковы на своих руках и ногах, любит своих кровавых деспотов, не чувствует никакой красоты, грязный физически и морально, столетиями живёт в темноте, мракобесии, и пальцем не пошевелил к чему-то человеческому, но готовый всегда неволить, угнетать всех и вся, весь мир. Это не народ, а историческое проклятие человечества». Російський публіцист, літературний критик, засновник російської політичної журналістики

Михайло Катков (1818-1887) зазначив: «Наша інтеллігенція выбивається из сил, желая показать себя как можно менее русскою, полагая, что в этом-то и состоит европеизм. Но европейская интеллігенція так не мыслит. Наше варварство в нашей иностранной интеллігенції. Истинное варварство ходит у нас не в сером армяке, а больше во фраке и даже в белых перчатках».

Ульянов-Ленін констатував, що «великороссы — угнетающие большее число наций, чем какой-либо другой народ».

Швейцарський психіатр, основоположник одного з напрямків глибинної психології Карл Густав Юнг (1875-1961) стверджував: «В душе каждого русского, в отличие от европейца, живет хитрое злобное животное».

Російський поет, драматург, історик, публіцист, один із самих авторитетних літературних діячів 19-го століття Олександр Пушкін (1799-1837, прадід якого по лінії матері африканський єврей Абрам Ганібал) так охарактеризував росіян: «Народ равнодушный до наименьшей обязанности, до наименьшей справедливости, до наименьшей правды, народ, что не признает человеческое достоинство, что целиком не признает ни свободного человека, ни свободной мысли». (The people who are indifferent to the least of obligations, to the least of fairness, to the least of truth... the people who do not recognise human dignity, who entirely defy a free man and a free thought).

«Я конечно презираю отечество мое с головы до ног», — зазначав Пушкін. У своєму вірші він так описав великоросів (росіян):

«Москаль, кацап или русак,
Как бы его не называли,
И в сказках он — Иван дурак,
Да, что уж в сказках — так видали...
Он то сворует, то пропьет
Скорей на печь и рассуждает
О том, как жизнь не так идет
И как вокруг его достали.
Уж ни традиций, ни культуры,
А только хаять тех, что рядом
Хохол плохой, бульбаш придурок
И европейцы дышат ядом.
Дурак Иваныч, оглянись,
Ну, вынь ты рыло из корыта
Люд в мире кличет – сторонись!
Завидев вдруг твои копыта».

Відомий український політолог, доктор політичних наук, кандидат психологічних наук Валерій Бебик (1959 р.н.) зазначає: «Русскую литературу создали украинцы, евреи и негр... Упомянув при этом «негра» А.Пушкина, я погорячился, находясь в плену давнего имперского мифа про «арапа Петра I», который на самом деле, был абиссинским евреем (фалашем). Но теперь, слава Яхве, мы знаем правду! И наши московские меньшие братья имеют все основания расширить свой «русский мир» и на Африку, где и доньше проживает славный еврейский народ фалашей, давший русской литературе выдающегося русскоязычного поэта А.С.Пушкина».

Російський письменник, літературний

критик, публіцист, філософ-матеріаліст Віссаріон Белінський (1811-1848), який вважав, що українці завжди були племенем і ніколи не були народом, а тим більше державою, а також виступав проти української мови літератури, так охарактеризував Росію: «Она представляет собою ужасное зрелище страны, где люди торгуют людьми, не имея на это и того оправдания, каким лукаво пользуются американские плантаторы, утверждая, что негр — не человек; страны, где люди сами себя называют не именами, а кличками: Ваньками, Степашками, Васьками, Палашками; страны, где, наконец, нет, не только никаких гарантий для личности, чести и собственности, но нет даже и полицейского порядка, а есть только огромные корпорации разных служебных воров и грабителей».

Утім, перебуваючи в Україні, Белінський у листі дружині писав: «Верст за тридцять до Харкова я побачив Малоросію, хоча ще і перемішану з брудним москальством. Хати хохлів схожі на будиночки фермерів – чистота і красивість надзвичайні. Діти дуже милі, тоді як на російських дивитися не можна – гірше і огидніше від свиней». «Порятунок Росії, — вказував Белінський, — в успіхах цивілізації, освіти, гуманності. Їй потрібні не проповіді, не молитви, а пробудження в народі поняття людської гідності».

Російський драматург, прозаїк, лікар за фахом Антон Чехов (1860-1904), незадовго до своєї смерті, у розмові з письменником Максимом Горьким так охарактеризував Росію і росіян «Вся Россия – страна каких-то жадных и ленивых людей: они ужасно много едят, пьют, любят спать днем и во сне храпят. Женятся они для порядка в доме, а любовниц заводят для престижа в обществе. Психология у них – собачья: бьют их – они тихонько повизгивают и прячутся по своим конурам, ласкают – они ложатся на спину, лапки кверху и виляют хвостиками...».

«Русский человек большая свинья», — зробив висновок Чехов. Згодом, Максим Горький, перебуваючи у 1922 році у Берліні, написав відому скандальну статтю «Про російське селянство», яка ніколи не друкувалася СРСР. Наведу окремі її положення, якими він характеризував росіян: «...Русскому народу исключительно — так же исключительно, как англичанину чувство юмора — свойственно чувство особенной жестокости, хладнокровной и как бы испытывающей пределы человеческого терпения к боли, как бы изучающей цепкость, стойкость жизни. Врусской жестокости чувствуется дьявольская изощренность, в ней есть нечто тонкое, изысканное. Это свойство едва ли можно объяснить словами «психоз», «садизм», словами, которые, в сущности, и вообще ничего не объясняют. Наследие алкоголизма? Не думаю, чтоб русский народ был отравлен ядом алкоголя более других народов Европы, хотя допустимо, что при плохом питании русского крестьянства яд алкоголя действует на психику сильнее в России, чем в других странах, где питание народа обильнее и разнообразнее. Можно допустить, что на развитие затейливой жестокости влияло чтение житий святых великомучеников, -

любимое чтение грамотеев в глухих деревнях. Если б факты жестокости являлись выражением извращенной психологии единиц — о них можно было не говорить, в этом случае они материал психиатра, а не бытописателя. Но я имею в виду только коллективные забавы муками человека. В Сибири крестьяне, выкопав ямы, опускали туда — вниз головой — пленных красноармейцев, оставляя ноги их — до колен — на поверхности земли; потом они постепенно засыпали яму землей, следя по судорогам ног, кто из мучимых окажется выносливее, живучее, кто задохнется позднее других.

Забайкальские казаки учили рубке молодежь свою на пленных. В Тамбовской губернии коммунистов пригвождали железнодорожными костылями в левую руку и в левую ногу к деревьям на высоте метра над землей и наблюдали, как эти — нарочито неправильно распятые люди — мучаются. Вскрыв пленному живот, вынимали тонкую кишку и, прибив ее гвоздем к дереву или столбу телеграфа, гоняли человека ударами вокруг дерева, глядя, как из раны выматывается кишка. Раздев пленного офицера донага, сдирали с плеч его куски кожи, в форме погон, а на место звездочек вбивали гвозди; сдирали кожу по линиям портупей и лампасов — эта операция называлась «одеть по форме». Она, несомненно, требовала немало времени и большого искусства. Творилось еще много подобных гадостей, отвращение не позволяет увеличивать количество описаний этих кровавых забав.

Кто более жесток: белые или красные? Вероятно — одинаково, ведь и те, и другие — русские. Впрочем, на вопрос о степенях жестокости весьма определенно отвечает история: наиболее жесток — наиболее активный...

Думаю, что ни гденебютженцинтакбезжалостно и страшно, как в русской деревне, и, вероятно, ни в одной стране нет таких вот пословиц-советов: «Бей жену обухом, припади да понюхай — дышит? — морочит, еще хочет». «Жена дважды мила бывает: когда в дом ведут, да когда в могилу несут». «На бабу да на скотину суда нет». «Чем больше бабу бьешь, тем щи вкуснее».

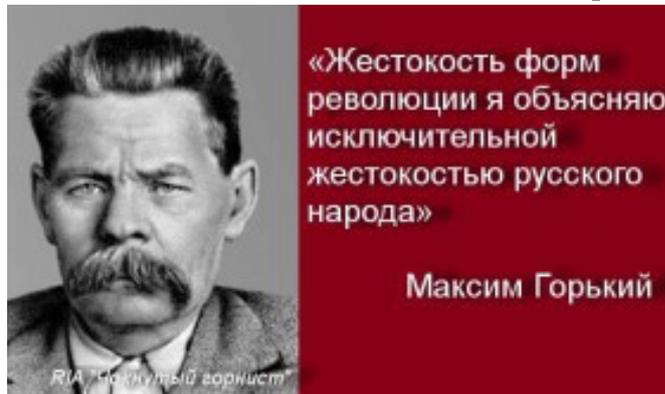
Сотни таких афоризмов, — в них заключена векамижитая мудрость народа, — обращаются в деревне, эти советы слышат, на них воспитываются дети. Детей бьют тоже очень усердно. Желая ознакомиться с характером преступности населения губерний Московского округа, я просмотрел «Отчеты Московской судебной палаты» за десять лет — 1900-1910 гг. — и был подавлен количеством истязаний детей, а также и других форм преступлений против малолетних. Вообще в России очень любят бить, все равно — кого. «Народная мудрость» считает битого человека весьма ценным: «За битого двух небитых дают, да и то не берут».

Есть даже поговорки, которые считают драку необходимым условием полноты жизни. «Эх, жить весело, да — бить некого».

Горький зробив висновок: «Главной чертой российского национального характера является

жестокость, и то жестокость садистическая. Говорю не об отдельных взрывах жестокости, а о психике, о душе народной. Мы жестокое зверье, в наших жилах все еще течет темная и злая рабья кровь — ядовитое наследие татарского и крепостного ига. Нет слов, которыми нельзя было бы обругать русского человека...»

«Жестокость — вот что всю жизнь изумляло и мучило меня. В чем, где корни человеческой жестокости? Я много думал над этим и — ничего не понял и не понимаю», зазначив Горький.

На той час, коли Горький писав про жорстокість російського народу і шукав відповіді на своє запитання, в чому її причини і коріння, ще не було наукових відкриттів про «генетичний код» тієї чи іншої нації — найважливіших характерних рис народу, про спільні біологічні і спадкові його риси. Наведу сьогодні приклади «садистської жорстокості російського національного характеру», в «жилах» якого до цього часу «течет темная и злая рабья кровь», на окупованому Донбасі.

За даними СБУ 47 українських військових, які перебували у полоні на Донбасі, звернулися до міжнародних організацій, в тому числі до Верховного комісара ООН з прав людини, з заявами про катування, які застосовувались до них російськими військовими і їх найманцями. За свідченням українських військових полонених до них застосовувалися такі тортури: ампутація кінцівок, відрізання вух, статевих органів, різні способи удушення, ураження струмом, нанесення опіків хімічними речовинами, звиряче жорстке побиття гумовими палицями і згвалтування ними, залишення без їжі до втрати свідомості, погрози вбивством та імітація розстрілів, що є психічними тортурами. Окремі катування українських військовополонених російські бойовики фіксували на відео і демонстрували його іншим полоненим, щоб ті зрозуміли, що з ними буде, якщо не перейдуть на сторону Росії або не будуть співпрацювати з ФСБ.

За свідченнями 1402 українських військовослужбовців до абсолютної більшості з них застосовувалися різні тортури для примушення до переходу на бік Росії.

**Продовження циклу “Генетика Росії”
читайте у наступному номері бюлетню
“Наша Церква Київський Патріархат”**

ПРАВДА ПРО ПОЛІТИЧНИЙ ХАОС

Хаос творить страх а, в страху очі великі, то є ще один із засобів путінської війни. Не тільки Україна, але цілий світ застрашений путінською ядерною війною, який знайшовся перед вибором двох альтернатив, - прийміть мої пляни, або війна. Україна стоїть перша перед цим визовом, тільки сила Америки здержує його дальшу агресію. Українські втрати у трирічній війні, як у людях так і матеріалі, не зворушать світ, щоб зупинити агресора. Щоб не створити передчасно збройний конфлікт, Кремль вживає п'яту колону. Перший, Пінчук аж до Нью Йорк Таймс подав з малою зміною путінські точки миру для України, які однозначні капітуляції. Та не леше він, бо нардеп Артименко намагався передати їх також Трапові.

В Україні аж кішить від путінського елементу у виляді: куроцьонерів, продавників та злодіїв, яких завданням є довести країну до хаосу, економічної кризи та політичної недовіри і гризні. То є ще один фронт, якого олігархічна влада не в силі подолати, бо сама заражена тим грихом. Щоб уздоровити такий стан, потрібний третій Майдан, але він може бути дуже небезпечний а то кровавий. Надії на закордонну допомогу мінорні, бо

новообрана влада США, а головно Президент не втихає зі мвоїми симпатіями до Путіна, який без сумніву їх використовує. Якщо Америка змінить свій полтичний напрямок, то від Європи помочі не чекати. Бо вигляди є, що у виборчому процеї, як у Німеччині, так і Фрації, переможцями можуть бути про путінські подвижники. Для України лишається один вихід, прочистити всіх "бараболянних жуків" включно у владній строктурі, закупити летальне оборонне озброєння, та враз з цілим народом бути готовим до прийому не бажаних гостей. Певно, що будуть жертви, багато жерв, але напевно менше, як непроглядні траспорти на прогулянку у Сибірські тундри та втрати волі, знову на довгі століття.

**Колонка Івана
Буртика
Нью-Джерзі, США**

РЕКЛАМА

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MICT з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

<ul style="list-style-type: none"> ● ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ В Україну: 30-40 днів В Москву: 30-40 днів В Ст. Петербург: 35-45 днів Решта регіонів на www.meest.us 	<p>ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:</p> <p>В Україну: 3-5 робочих днів В Москву: 5-7 робочих днів</p>
---	---

- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by imaginstudio.com

Редагує колегія. Адрес редакції: Релігійний бюлетень журналу «Бористен»
«Наша Церква - Київський Патріархат», вул. Телевізійна, 3,
49010, м. Дніпропетровськ, Україна. Тел. 050-340-28-27.
E-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво редакції:

У США

Mr. V. Babanskyj, 74,
Oakridge Lane
Watchung, N.J.
07069, USA.

В Україні:

Володимир Барна
вул. Банкова, 2
01024, м. Київ
тел. 066-62432-31

borysten.com.ua - архів бюлетнів

CatArt Верстка та дизайн

Підписано до друку 17.02.2016
Папір офсетний. Друк цифровий
Видавець ФОП Озеров Г.В.
м.Харків, вул. Університетська, 3, кв.9
Свідоцтво про державну реєстрацію
№ 818604 від 02.03.2000